

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

parti, bestående af tolfhundraade tunnor, Linebut-
ger salt, som ligger uti Herr Christian Arfwidsons
hamu uti masthugget.

Et parti nya sille-trån af gran, som utgöra hela
och halfwa tunnor, med sjerdingar och några
tingar, til 137 tunne-rum, finnes til köps, och kan
befes hos hållstensbrukaren Per på Sannegården,
som äfwen om priset lemnar underrättelse.

Uppå Wåstergården i Aby finnas goda äpslen af
flera sorter til salu, hwaraföre de, som där af äftun-
da, täckas gifwa det tilläna uti Pauliniska huset
på stora Hammegatan, och i nästa vecka frukten af-
hemta.

På källaren Tre-Kemmare finnas friska berg-
ostron.

Skulle någon äftunda husrum, bestående af
tvänne kanwar och en sal, kan underrättelse där om
fås i huset, hwarest wickobladen tryckas.

En hyresman äftundar 5 eller 6 rum til et lagom
hushåll, hwarom underrättelse widare fås och lem-
nas hos mig.

En wäl conditionerad, öfvertäkt och fyrstiftig
wagn, hwilken hwilar på en nästan aldeles ny un-
derwagn och stål-axlar, är til salu, och kan befes
hos Wagnmakaren Måster Wallman, boendes hos
Sadelmakaren Scholmeyer på Kongsgatan, hwar-
est ock fås underrättelse om priset.

Från Wärmeland är ankommen en äfsestade til
mig, utan någon berättelse om rätt ägaren; men
föremödas tillhöra någon i Göttheborg.

Göttheborgska Magasinet.

Lördagen, den 4 October 1760.

Tankar wid Torfsfjorden.

Våre mässar, som i senare tider så mycket til-
gripas, särdeles i Halland och Skåne, sedan
Stogarne därstädes blifwet uthugne, utwisa bedröf-
weligen, hwad et rike förlorar genom en oberäk-
sam hushållning. Efter wårdslösa Stogshyggen,
oberäknsamt handtering, och skadelig trähandel med
utlänningar, har man ändteligen af nöden gjort en
ögd, och sparat Stogen; men med förbehåll, at
tilgripa slesswa jorden, och af hånne bereda et on-
tueligt bränste.

Myckenheten af sankfjord i Sverige, jämte na-
tueliga tillökningen af inbyggare, öfvertygga oss nog-
samt, at Skaparen ämnat wåra färr och myror til
helt andra ändamål, än at blifwa et öfhyldigt offer
för den tårande elden. Se wi på den wisa ord-
ning, hwilken den Allsmågtige här på jordstötet
stadgat; blifwe wi förwiffade, at försynen låtet det
ena öka sig emot det andra, och til en wif mycken-

kenhet af lefwande beredt en däremot swarande jord.

Sveriges fleste mässar, och många af wåre inssöar, särdeles uti Fogbewårta orter, torde genom tidernes omskiftten, äfwen blifwa förwandlade förf uti wätare och onyttige, och sedan uti gagnande mässar och fruktbare mark.

Wid wåre förfäders ankomst, hafwa de twi- welsutan funnet landet wattusult, och därföre wa- ret twungne, at på högder fästa sina säten, hwarest de uptaget en för dem då fruktig jord, hwilken i senare tider som ofruktig blifwet nedlagd. De höga slätter, och widsträckt sandhedar bära ännu tydeliga bewis, at där waret en af människo-hän- der brukad jord. Åtskillige härdarefnare föra wäl dylika gamla arbeten til senare tider, i tanke at därmed förnedra wår järnålder, hwilken genom flere digerdödar och pester taget så ansenliga neder- lag; men med alla dessa skäl tyckas dock somliga af dessa högder äfwen så wäl kunna witna om wå- re förste inbyggares nedlagda möda. Alt som in- byggarne öfats, har ock jorden tiltaget, medelst up- rögde Fogar, lustens större werkan, och männi- skornas nedlagda handawerk.

Den fasta jorden har in til nu waret et yrke för wåre landbrukare; men genom förnuftig estertan- ke, många rön, och flera exempel, hafwe wi i se- nare tider lärt, hwad stor wälsignelse den Högfte neblagt i wåra myror, och hwad outtröttelig börd- ighet de äga, at frambringa alt hwad til männi- ska nödtorster tjenar, sedan de genom konst och arbete frias ifrån sit wattusultiga tilstånd.

Jämte

Jämteförer man den sänkejord, hwilken finnes i wårt fädernesland, emot den öfriga marken, som til ång och åter nyttas, blir man försäkrad, at wår folktalnummer härigenom kunde ansenligen ökas, och finna på Swenskt och egen botten eget bröd. Efter beskrifningen öfwer Lapphela socken i Österbotten, fir- nas mässarne därstädes nästan 4 gånger större, än den öfriga marken, och de til upodlingar beqwäm- lige mässar två gånger större än inägörne. Skulle nu sanuna jämförelse träffa in på de flesta ställen i Sverige, som synes sannolikt, är lätt at finna, at två gånger flere inwånare och däröfwer kunde rikteligen hafwa sin föda af landbruk här i riket, och sålunda skulle wi ej på 2 til 300 år hafwa skäl at klaga öfwer folkökningen. Ja, singe man wänta, at åkren tillika blef mera bårande, så at tunnlan- det räntade til exempel tionde kornet, i ställe för sjerde och femte: så kunde ju 10 til 20 millioner underhållas af Swerges spannemål, hwilken thesis länge prälat på papperet.

Men, at hålla sig wid mindre förslag, så kan ej uti sägas, med hwad grämelse hwat rättsinnig måste se den eng härliga toresmyran utgrafwas efter den andra, och öka wåra marker med så onyttiga, som för kreatur farliga gropar och gölar. Några års öfverståndiga torstbed af en by eller socken, kan ofta ödelägga en jord, hwilken waret tilräckelig för et eller flera bördiga hemman i ewärdliga tider. Hwad skada för Riket, och hwad nytta för menigheten! Då nu Fogarne blifwet genom fordna ödsagtighe- ter långesedan utödde, och nöden twingat en stor

R r 2

del

del at gripa til torfförden, böre wi ju ej bota det onda med et wärre, utan af den förra skadan blifwa wise. Wi böre ju wänja oss wid försigtigare wård om våra öfriga torfswor, för at undwika en flutelig undergång.

Ehuru mässar finnas nog många, så äro dock få tjenlige til torfförd, i hänseende til ämnet, hwar af de kommet, och deras wattungulka läge: och desse kallas därför omogne, emedan en del aldrig, och andre ej förän efter et eller flera hundratat kunna tjena til torfförd. Mogna mässar kallas däremot de, som genom bränbara och förutnade ämnen, jämte tidernas utdrägt, äro blesne så uphögde och sammanpackade, at massan uppå deras rta fädt af gräs, ljung och kråkris, eller dylika wärter et tät och sammanflätat jordbryne, som qwarhåller de bränbara ämnen, och genom förutnelse öker ferman.

At döma om en myras tjenlighet til brännetorf af omliggande marker och högder, låter oss höra sig. Ju längre en myra ligger emot fringskäende högder, desto djupare är hon, och tillräckeligare af torf, helst om högderne äga god jordmån, och bestå af lera eller svartmylla; då däremot nästan jämnlagiga myror, och hwilkas fringslöpande land är skarpt och magert, äga ringa kraft och mindre djuphet. De mässar, som genom regn och bläst äro af svartmylla, lera, dy, bark och löf, eller andra bränbara ämnen sammankomne, hållas tjenlige til torfförd, än de som af wattungulka örter och spaghnum, leda sit ursprung; hwadan och den af-

skilnad

skilnad imellan torf upkommet, at det förra, som i hänseende til sina delar kallas bytorf, äfwen svart- och näfvertorf, efterlemnar en beständigare och starkare herä, men däremot det senare, som kallas mäss-torf, älsför swag warne.

En torf-myra, som utan eftertanke begynnes, och med oförstånd handteras, kan omögeligen annat än i förtid blifwa utgraswen. På flera ställen har man funnet mässar, som hade i 100 år waret tillräckelige, men näpligen uthärdat i 20 til 30 år: orsaken därtill är, at hwar deltagare gräfwet sin graf ärligen; härigenom styckas massen sönder, det mesta blir qwar, och wägar at komma ut på hönom blifwa äfwen af oförsigtighet medtagne, så at en sådan i förtid måste lemnas. At göra denna sanningen ännu tydeligare, wil man föreställa en myra af 26 quadrat alnars innehåll, som af fyra jordägare nytjades, då hwar behöfde 4 quadrat alnar til ärligt bränst. Efter det nu brukeliga sättet bleswo då 2 alnar satte imellan hwar torfgraf, och samma massa allenast i 4 år brukbar, som annars igenom eftertänksam torfförd hade blifwet tillräckelig för dem i 9 år. Ju flere deltagare finnas i en massa, och ju mindre graf gräfwes af hwarje, desto snarare göres myran öyrtig, til desto swårare mistning och skada för det almänna.

Skola därför wåre mässar blifwa mera waragtige, böra alle delägare gräfwä sin torf uti en graf, och begynnelsen med grafningen ske uti den ändan af myran, som är längst ifrån byen, då man ärligen kommer närmare, och således har öpen wäg til

R. 3

fur

sin torf. Andteligen når all torf är utur det årens graf uptagen, aspallas til slut den, som fins på Fildjemäggen imellan förra årens och den siste, all in til vatnet, då denne nye blir et med de gamle grafvar, och förvandlas uti en sjö, som i hånseende til de nyare grafvars storlek årligen ökes.

Igenom dessa torf-ordningar winnas ganska flera förmåner, som wid det wänliga sättet saknas: ty 1. kan man i längre tid hafwa uti en myra tillräckelig torfförd. 2. Åger man utan hinder wäg til sin torf, hwilken årligen förfortas. 3. Undvikas då många olyckor för creaturen, som nu bekämligen hända. 4. Kunde sådana uti sjöar förvandlade myror tjena til hemwist och boställen för karp, rudor, sutare, braxar och ål, til ej mindre besparing för mjölsbingen än pundwarorne. 5. Myrpades härigenom för bortsparen tillräckliga och ganska smakeliga wättnen, som på en del utmarker pläggas i torra somrar saknas. Doch, ehuru nyttiga dessa anmärkningar tyckas wara, fruktar man tilligt, at de ej bringas til verkställighet.

J. Ahlelöf.

Fortfättning om Spannemåls-prisen.

Affigten är denna gången, at Skäligen wårderer Spannemålen. Herr Stenman, med alle sine anhängare,

Wår obekante Författare är en god Advocat för Landtmän emot Stadsbor. Jag lemmar honom rätt i det mesta; men komma icke alle löntagare grufweligen att försä genom en så skruwad Stads- och Landtmannas flughet? Worde icke penningelöner årligen samman efter 1696 års och närwarande markegång?

hängare, til och med Jan Person på berget, höre nu på min flagan. Jag menar, at 20, 24, ja 30 Daler Kopparmynt äro i wår tid ej mer, än 12 Daler i den förra, det är före uphögningen af myntet. Räkne man efter, den som behagar. Gall icke ducaten fordom 12 Daler Kopparmynt, och nu gäller han 30? Mera bewis har ingen af nöden. En tunna spannemål köptes i gamla tider för 12 Daler i samma mynt, och nu kanske för 30: är icke köpet et och samma? Detta är lagliga wårderet.

Öförgripeligen tyckes ock, at en tunna råg borde gå i wårde up mot en tunna salt, eller sill; ehuru god tid på spannemål måtte wara: Man har ju ymnighet på sill åfwenledes, men ändå förlorar hon ej på wårdet. Detta bör ock någorlunda hållas wid lika, hwad flera waror angår, om jämningen skal bibehållas uti röressen mellan Stads- och Landtmän, bönder och borgare.

Swårt om Skulle landtmanen gifwa 2 tunnor strid säd för 1 tunna salt, 1 tunna råg för 4 carduser, 2 tunnor för en sockertopp, 1 och en half tunna för alnen af klåde, 1 tunna för 2 alnar lärst, och 4 tunnor för et par stöflar, och så widare; hwad jämnlighet wore då wäl, at finna wid en dylik handel? Det war likwäl en tid, på hwilken landtmanen ej förstod bättre sit interesse. År 1738 begynte Köpmanna-waror märkeligen at stegras: spannemålen borde då stiget i samma mån; men konsten lärdes ej förr än 10 år därefter. Förmodeligen lärer hon ej komma så snart i förgåtenhet, så wida landtmanen ej wil göra sig til träl för en borgare.

Sedan 1758 har likväl sådespriset ansenligen fallit, och däruti lysa billigheten hos landtmannen. Men mån tro Borgaren, Fabriqueuren, Brüks-Patronen och Köpmannen följt efterdomet? Där om kan förfarenhet och Prix-couranten tala.

Ändeligen wil jag fråga, hvad likhet i följande värderingar finnes. En tunna sämre råg, som väger 13 lispund, affändes med mycken festnad, och säljes för 6 Daler Silfvermynt; hwilket händt ej långesedan. Däremot köper jag 13 Kålpund socker för 16 Dal. 8 öre Silfvermynt. Hwilket af dessa waror är likväl oundbärligare i almänna liffwernet?

(Slutet härnäst.)

Witterlekar.

Händgirighetens Tempel.

När menlöst lefnadsfätt på jorden ända hade,
Händgirigheten strax af Abels ben och blod,
Til fast och ewigt slott, den första grundwal lade,
Och bygde dag och natt, med et förwiflat mod.
I början detta troll i slottet makligt bodde,
Och wid de fromas mord, hölt fastlig seger-sång;
Men när des onda frö i allas hjertan grodde,
War hela werldens krets för hånne nästan trång.
Här hafwa skälmar sig i råd med styggan gifwet,
Och anlagt mordiskt plan för många dyra lif,
I alla afgrunds-grep af hånne lärde blifwet,
Och sedan fätt i arf swärd, bössa, dolt och knif.
När

När Alexander trött, at riken wräka nedet,
Går in i Babylon, med raske bardaman,
Händgirigheten här et kämpa-gift bereder,
Som Kongen skänktes in utaf hans bästa wän.
När Cäsar med sin magt sig underkufwar folken,
Som gränsof skafat ut i alla werldens hörn,
Händgirigheten här har redan slipat dolken,
Som tog med liffwet bort hans milda blif och örn.
Här har en Christjan grymt i Swenska ädros rasat,
Och solat ner sin Thron med dyr och tapper blod,
Som i sin gåsting ej för hundra dödar faset.
Uttorkas aldrig bör en sådan äreflod.
Et Ängelskt Parlament, där Cromwell förer ordet,
Och swänger, som tyrann, en blodig hödels-glas,
Här här i werket stält det grymma Kongamordet,
Som stor upmärksamhet åt hela werlden gaf.

Här hafwa boswar och från Tagoströmmen waret,
Och sammanswuret sig, at Joseph ofra opp.
Händgirigheten strax i allas hjertan faret,
Och mordet drifwet på med löften, trug och hopp.
Det djeflarådet är af Jesuiter gifwet,
När landets hulde Far den grymma låga släkt,
Som barnen utan nåd utur hans föte rifwet,
At os och händerop til himlars Himmel räkt.
Och när för några år, et Lissabon förstördes,
Af en rättfärdig Gud, på Alla Helgons Dag,
Då arma flagesfar med ståt til böden fördes,
Blef Kongen mycket rörd af detta dunderslag.
Han häfwar för den arm, som öfwer landet sträckes,
At millioners blod förskräfligt kräfwa ut.

Han i et ögnablick ur willo-dwalan wäckes,
 Och på en fastlig Natt gör estertänligt slut.
 At listigt fria sig från straff och minsta tadel,
 Och all sin galla doch i tysthet gjuta ut,
 Har packet enat sig med en förtörnad Abel;
 Och propheeterat starkt om godt och lyfligt slut.
 Den stolta Assis Fru, som hat til Kongen fattat,
 För det han icke nog befodrat hånnes man,
 Så önskelig lägenhet för Himla-tilbåd skattat,
 Och hela saken sig med omsorg taget an,
 Men han, som på sin Thron för krönta hjesfar wakar,
 Som ewig är i kraft, i magt och Majestät,
 Han efter ewigt råd, för ondskan gränser stakar,
 Som öfwerFridas ej, til alraminsta fjät.
 Doch tyckes wäl ibland, som trollet råda skulle,
 Och göra ömkligt slut med Himlens eget folk;
 Men alla öbets Fick af under äro fulle,
 Och Herren hör det til, at wara deras tolf.
 Hans ära och hans lof har ordnat alla stiften,
 Fast bygden trampas ner, och lasten spiror får.
 Fast nåden präntad är på Eremitte-griften,
 Och uti Konga-flott råtfärdigheten står.
 En Joseph utsedd är, at stingra wantros dimmo,
 Där Påfwens arga hop, i flera tidehwarf,
 Fädt alla land och haf med laster öfwer-swimma,
 Inunder heligt namn och bygdens egen larf.
 Fördenskul afgrund sig med Rom förgåfwes mödar,
 At lägga an försät för Rikets dyra Fatt.
 Han röstwas icke bort af tusend fräcka bödar,
 Som rasa kring hans wagn i mörk och dystert natt.

Öfwer

Öfwer Pascal.

At hemma i Mathesi blifwa,
 Den unge Pascal hade håg;
 Men Fadren, som des öfwer såg,
 Ej wille tillstånd härtill gifwa.
 Wärt skulle doch ej dämpat blef,
 Fast hundra tusend hinder mötte.
 I mjugg det tiden ådet stötte,
 Och dag från dag i högden klef.

Emot hans cirkel, bok och tafel,
 Same honom self förklarar frig;
 Men just häraf det hände sig,
 At han et litet påfund aflu.
 En dag han noga passat på,
 När som hans fader huset lämnar,
 Och sig til Parlamentet ämnar,
 At han sin sista stöta må.

Wär yngling, som ej hade frita;
 (Ty den af gubben gömder war)
 I sinnes-hettan kolet tar,
 Och börjar strax på wäggen rita.
 Hvad manne han wäl ritat där;
 Kan hända det, som barn förnöjer?
 Nej, det, som manna-insigt röjer,
 Och eget sulles-älfster är.

Knapf

Knappt har den gamle kommet åter,
 Förän han går i piltens rum,
 Men blir wid denna syner stum,
 Förundrar sig och häftigt gråter.
 Han tager sit förnust til råds,
 Och kan förutan möda pröfwa,
 At det är skada snillen döfwa,
 Som werlden sällan får til bäs.

Jabel.

Klagomål til Djuren fördes,
 Öfwer kåbbel dag och natt,
 Som fring hela bygden hördes,
 Mellan hunden och en katt.

Råfwen sig i hopen ställer,
 Klagar med en bruten röst:
 Ingen sänja mera gäller,
 Galla fräter allas bröst.

Ulmånt wål mig förantlåtet,
 Mellan desse stifta frid.
 Jag har mer än länge gråtet
 Öfwer deras kif och strid.

Men, som det är gammal wana,
 Låta alla hugnad få,
 Som til sällhet wågen bana,
 Hoppas jag ej tomhånde gå.

Denna

Denna digt dig angår äfwen,
 Som förstånd och wilja sätt:
 Altid hafwer du med råfwen
 Egen winst til ögnemått.

Swad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Resande äro Ryrkoherden, Hr. Mag. Ulander,
 ifrån America, samt Herr W. Cham, och en Amma.

Göteborgske Wexelcoursen.

Onsdagen, den 1 October.

London	-	-	68 $\frac{1}{4}$	-	-	Dal. Rmt.
Amsterdam	-	-	64 $\frac{1}{2}$	-	-	M:t Rmt.
Hamburg	-	-	68 $\frac{1}{4}$	-	-	M:t Rmt.

Den 28 Sept. inkom för motwind Herr Cap-
 taine-Lieutenanten Ameen med Orlogs-Fregaten
 Jeremias, ifrån Malaga, och hade 28 coup-
 de-Stepp under des convoy, som inlupet i Mar-
 strand och Fåren.

Ankomne äro Skepparne Hinrich Krest ifrån
 Amsterdam med mursten, takpannor och pipelera,
 Eggert Eyebolt ifrån dito med mursten, Jacob
 Janson ifrån dito med dito och takpannor, Hindr.
 Dines Grodt ifrån Harlingen med mursten, Thole
 Willem

Willems Grönhoff ifrån dito med dito och tafpan-
nor, Peter Westman ifrån Cagliari med salt och
liter Packhusgoods, Hans Risböll ifrån Alberg med
råg, ost och torst, Olof Arberg ifrån Amster-
dam med mursten, och Thomas Hopper ifrån Al-
borg med barlast.

He fingör Den 17 Septemb. afgingo Slep-
parne Hans Jacobson ifrån Köpenhamn til Mar-
strand med barlast, Olof Månson ifrån Nåd,
Måns Månson och Magnus Båslum ifrån Carls-
crona til Göttheborg med tunnor, Lars Lind ifrån
Stockholm til Lissabon med bräder. Anders Berg
ifrån Stockholm til Rouen med mastträd, och Clas
Fick ifrån Rotterdam til Stockholm med sten. Den
18. Samuel Posters ifrån Göttheborg til Carls-
crona med sill, Peter Krest, Anders Sundström,
Gustaf Lindblad, Georg Kurcer och Samuel Nens-
sen ifrån Stockholm til Amsterdam, Bristol, Ibo-
no och Ungland med järn. Den 19. Torbjörn Pe-
tersson ifrån Stockholm til Amsterdam med tjära,
Aron Alexander ifrån Wisby, och Frid. Wikman
ifrån Calmar til Göttheborg med kalk och salt, Sven
Åberg ifrån Lybeck til Marstrand med barlast,
Alexander Berg ifrån Dansig til Göttheborg med
råg, Christian Jungström ifrån Stockholm til Düs-
blin med järn, Eric Ienberg ifrån Rouen til Stock-
holm med gibbs. Den 20. Folke Olofsen ifrån
Calmar til Göttheborg med salt, Hans Petersson
ifrån Göttheborg til Riga med sill, Carl Nesen ifrån
Wolgast til London med stäfwer, Jochim Sagar
ifrån Stockholm til Cadix med bräder. Den 21.
Anders

Anders Holm ifrån Carlshamn til Göttheborg med
tunnor. Den 22. Carsten Kustack ifrån Stockholm
til Bristol med järn, And. Larsson och U. Björnson
ifrån Göttheborg til Stockholm och Rostock med sill.
Den 23. Tolle U. Dalberg och Dan. Hagberg ifrån
Marstrand til Stockholm och Königsberg med sill,
E. Fick ifrån Amsterdam til Stralsund med styckgoods,
Thomas Hence ifrån Stockholm til Linn med järn,
Jacob Hep ifrån Wolgast til Mallaga med stäf-
wer. Den 24. Johan Setterbom ifrån Göttheborg
til Stockholm med sill, och Hans Jacobsson ifrån
Eckerförde til Göttheborg med barlast. Den 25.
Hermimur Abraham ifrån Marstrand til Uddewalla
med salt. Den 26. Gerhard Görling, And. Ulle-
rin, Bengt Albom, Eric Petersen och Arfwed
Svensson ifrån Göttheborg til Nyköping, Calmar
och Östersjön med sill, och Christ. Petersen ifrån
Amsterdam til Stockholm med styckgoods. Den 27.
Peter Petersson ifrån Marstrand til Nyköping med
sill. Den 28. Conrad Pietjen ifrån Stockholm
til Bremen med tjära, Swen Börjeson ifrån Cal-
mar til Göttheborg med salt, och Swen Andersson
ifrån Göttheborg til Calmar med sill.

Små Kyrko-tidningar.

I Swenska Församlingen äro ifrån den 17 Sept.
til den 1 October födde 6 Goffe- och 6 Flickbarn:
Bigde Herr Olof Westerlind och Jungfru Mar-
gareta Wolfart, Murgesälten Swen Gårdtman
och Jungfru Anna Christina Ramswik, Sjöman-
nen

nen Anders Nilsson och Pigan Cecilia Jönssdotter:
Döde Madame Christina Johanna Böcker, rörd
af slag, Sillevrakaren Holm af Ålderdom och smin-
del, Skräddaren Wäslin af blodsförning, i Gösse-
barn af feber, och et Flickobarn af slag.

I Kronhus-Församlingen födde 3 barn: Döde
Majoren och Kåddaren af Kongl. Majest. Svärds-
Orden, Herr Herman Ditmer, af ålderdoms swag-
het, och 1 barn af slag.

Kundgörelser.

De förr omtalte Hemman, som sal. Convector
Swala testamenterat till Cathedral-Scholan här-
städes, komma ej den 14 dennes, utan den 11 No-
vember, at försäljas till den mestbjudande.

Däremot kommer den 14 innevarande, under
offentligt utrop, et snauskepp af 74 swära läster,
liggande på strömmen här utan för Staden, med
tillhörigt Inventarium, altsamman i gode stånd.

Uter utbjudes till salu en öfvertåkt, och till alla
delar god resewagn, invättad för 2 eller 4 personer,
och kan beses hos Hofflagare-Åldermannen Niclas
Wolm på Walgatan: den samme wet äfwen priset.

På Burgårds-ängen äro i föreliden wecka 2 här-
skar förkomne, om hwilke man önskar at få någon
anderrättelse.

En wagnshäst är till salu, om priset frågas Hög-
faren Sundholm.

Hos Herr Habicht finnes både talg och war: och
I Nürnbergiska boden allehanda likfiske-beslag.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 11 October 1760.

Min Herre,

Härmed har jag den äran, at öfwerfända en lyck-
önskan, ledsagad med några kritiska anmärk-
ningar, som min Herre torde benäget inrycka i sit
Magasin. Författaren är Docens i Upsala, känd
af ättilliga snille-prof; korteligen, det är Herr
Magister D. Annerstedt, en af min Herres gamle
vänner, som wid sista Biskops-inwigningen lyck-
önskat Hr. D. och Biskop Lamberg. Hela sagne-strif-
ten består af lieret Hebreiska, och följande 4 stropher.

Med ädel drift til äran åla,
Är stora egenstapens lopp.
Så har en Lamberg stigit opp,
Och får i Biskops-stolen hwila.
Men hwila! Nej. Här är det fält,
Där stora hjertan drygast pröwas,
Där Riks och Kyrkans dygd skal öfwas,
At göra folk och samfund sält.